

ხანდაზმულობის ვადა...

გადამხდელის ახალი თავსატეხი თუ უსამართლობის გახანგრძლივება?!

წინა ხელისუფლების მიერ დამკვიდრებული ადმინისტრირების მექანიზმი პირქუშ სახეს ჯერ კიდევ ინარჩუნებს. მის ძირფესვიან შეცვლას ჯადოსნური ჯოხის ერთი აქნევით არც არავინ ელოდა, გადამხდელთა მიმართ გაცხადებული პარტნიორული დამოკიდებულების კურსი და ახალი „უნესობის“ არდაშვების დაპირება უფრო აიმედებდა ოქტომბრის ცვლილებებით ოცნებაახდენილ ამომრჩეველს. ამიტომაც იმატა მიმართვებმა სამართალდამცავ თუ დავის განმხილველ ორგანოებისადმი. საზოგადოდ გახმაურებული საქმეებზე გამოვლენილი რეაქცია მეტნაკლებად ცნობილია ფართო აუდიტორიისთვის. არანაკლებ საყურადღებოა და სამართლიანობის ადგენით თავგამოდებულ პირთა ინტერესის ობიექტი უნდა იყოს ნაკლებად ცნობილ ფაქტებზე მიღებული გადაწყვეტილებები და იმედგაცრუებაც.

ისევე, როგორც სხვა სფეროშიც, გადამხდელთა ძალადობრივ წარსულს დიდი ნაწილიც ემსხვერპლა. ბევრ მათგანს უმძიმესი ზემოქმედების წილ დაურბიეს ბიზნესი, უფრო მეტს კი წინასწარ ააფცქვენეს მოსალოდნელი სარგებელი. არავის გაუკვირდება, თუ გადამხდელთა ეს წრე დაობს და ნაღლეტილი უფლებების აღდგენას (თანხის დაბრუნებას) ითხოვს... ბიუჯეტს გაუჭირდა თუ მძიმე ტვირთად დაანეჭა, სხვა აზრი არ უნდა იყოს, რომ მათი კანონიერი მოთხოვნები უნდა დაკმაყოფილდეს!

საშიშ ტენდენციად, წარსულის მუხრუჭანყვეტილ ინერციად უნდა აღვიქვათ და რეაქციაც შესაბამისი მოჰყვეს, თუ კი გადამხდელთა კანონიერ მოთხოვნას კვლავაც ეტყვიან უარს, ამასთან, კანონის არასწორი ინტერპრეტაციით, გაუმართავი და ბუნდოვანი პერეფრაზებით. სამწუხაროდ, ასეთი გადაწყვეტილებები მომრავლდა და წლის დასაწყისში გადასახადების გადამხდელთა პრობლემების გადაწყვეტის მიმართ გამოვლენილი შედარებით ლოიალური მიდგომა უხეშმა, მოუქნელმა, უკომპრომისო დამოკიდებულებამ ჩაანაცვლა. სანიშნოდ, მრავალთა შორის ერთი ასეთი მაგალითი გამოდგება:

გადამხდელმა, რომელსაც 2004 წლის ბოლოს საგზაო ფონდში (იმ

ხანად გადასახადების ადმინისტრირების პრაქტიკაში დამკვიდრებული წინმსწრები გადახდების ძალადობრივი ზემოქმედების შედეგად) ზედმეტად გადაახდევინეს საკმაოდ სოლიდური თანხა, 2012 წლის მინურულს, წერილობით მიმართა შემოსავლების სამსახურის მომსახურების დეპარტამენტს, სამომავლო ვალდებულებების შესრულების უზრუნველსაყოფად ზედმეტად გადახდილი თანხის გადასახადის სხვა სახეში (დღგ) გადატანის შესახებ. შემოსავლების სამსახურის მიერ გადამხდელზე გაცემული ცნობის თანხმად, საგზაო ფონდში ზედმეტად გადახდილი თანხა გადამხდელის პირად ბარათზე დაფიქსირებული იყო, როგორც „სოც. დაზღვევის გადასახადი სამეურნეო ორგანიზაციიდან“, ამიტომ გადასახადის გადამხდელმა თავის მიმართვაში სწორედ ეს ანგარიში მიუთითა.

საკითხის არსის უკეთ აღქმის მიზნით, დავამატებთ იმასაც, რომ რიგით მეორე (2004 წლის) საგადასახადო კოდექსის მიღების, გადასახადების ოპტიმიზაციის და ამ სახის (სხვა გადასახადებთან ერთად საგზაო ფონდში) გადასახადის გაუქმების შედეგად, რეორგანიზაციის პროცესში გადამხდელის ბარათის წარმოების ტექნიკური ხარვეზის გამო, შემოსავლების

იური აკაიასაშვილი,
ეკონომიკურ მეცნიერებათა
აკადემიური დოქტორი,
პროფესორი

სულიკო ფუტყარაძე,
ბიზნესის ადმინისტრირების
აკადემიური დოქტორი

სამსახურის მიერ გაცემულ ცნობებში ზედმეტად გადახდილი თანხა გარკვეული პერიოდი აღრიცხული იყო, როგორც „სოც. დაზღვევის გადასახადი სამეურნეო ორგანიზაციიდან“, ხან საერთოდ არ ჩანდა, მოგვიანებით კი, აღნიშნული თანხა, შემოსავლების სამსახურის უფროსის 2011 წლის 22 მარტის №1205 ბრძანებით დამტკიცებული „გადასახადის გადამხდელთა პირადი აღრიცხვის ბარათების წარმოების წესის შესახებ“ მეთოდური მითითების შესაბამისად, აისახა

გაუქმებული გადასახადის დროებით ბარათზე(!)

გარდა ამისა, ანგარიშგასაწევია ის გარემოებაც, რომ საქართველოს მთავრობის 2010 წლის 30 მარტის №96 დადგენილებით, დაწესდა შემოსავლების სამსახურის მიერ მომსახურების განვეისთვის საფასურების გადახდა და დამტკიცდა მათი განაკვეთები (საოცარი, მაგრამ ფაქტია, რომ ამ დადგენილებით გადასახადის გადამხდელმა ერთი გადასახადის სახიდან მეორე გადასახადის ვალდებულებათა ანგარიშზე ზედმეტად გადახდილი თანხის გადატანის მომსახურების განვეისთვის უნდა გადაიხადოს საფასური 200 ლარის ოდენობით).

მოკლედ, ნიმუშისთვის განვიხილავთ ფაქტს, როდესაც გადასახადის გადამხდელმა გადაიხადა დადგენილი საფასურიც და სსკ-ის 63-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, წერილობით მიმართა შემოსავლების სამსახურს ზედმეტად გადახდილი თანხის სხვა ანგარიშზე (დღგ-ში) გადატანისთვის. თითქოსდა უწყინარ ამ ერთ მაგალითში არაფერია განსაკუთრებული (რამდენიც გნებავთ, იმდენია მსგავსი შემთხვევა), მაგრამ აქ ფინანსი იქცევა ყურადღებას და ინვესტ გაკვირვებას - შემოსავლების სამსახურის მომსახურების დეპარტამენტმა, მოგვიანებით კი შემოსავლების სამსახურმაც, განი-

ხილა რა გადამხდელის მიმართვა, მიიჩნია, იგი არ უნდა დაკმაყოფილდეს იმის გამო, რომ გადასახადის გადამხდელს არ გააჩნია შესაბამისი თანხა მითითებულ ანგარიშზე, ამასთან, სსკ-ის მე-4 მუხლის თანახმად, „გადასახადის გადამხდელისათვის გადასახადის თანხის დარიცხვისა და საგადასახადო ვალდებულების შესახებ საგადასახადო მოთხოვნის წარდგენის ხანდაზმულობის ვადაა 6 წელი, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის გათვალისწინებული“, ასევე, ამავე მუხლის მე-8 ნაწილის შესაბამისად, „საგადასახადო ორგანოსათვის გადასახადის გადამხდელის მოთხოვნის წარდგენის ხანდაზმულობის ვადაა 6 წელი, რომელიც აითვლება გადასახადის ან/და სანქციის ზედმეტად გადახდილი თანხის დაბრუნების უფლების წარმოშობის კალენდარული წლის დასრულებიდან“.

შემოსავლის სამსახურმა თავის განწყვეტილება „დაასაბუთა“ აგრეთვე იმით, რომ „გადასახადის გადამხდელის მოთხოვნის წარდგენის უფლება გათვალისწინებულ იქნა 2005 წლის 1 იანვრიდან მოქმედი საქართველოს საგადასახადო კოდექსით. ამდენად, ზედმეტად გადახდილი თანხის გადასახადის ერთი სახიდან, მეორეში გადატანის მოთხოვნის უფლება წარმოიშვა 2005 წლის 1

იანვრიდან და შესაბამისად, ამავე პერიოდიდან აითვლება გადასახადის გადამხდელის მოთხოვნის ხანდაზმულობის 6-წლიანი ვადაც“.

ერთი შეხედვით, აღნიშნულ განწყვეტილებაში რალაც რაციონალური მაინც უნდა ერიოს. ფაქტობრივად კი არც ერთი თეზა ახლოსაც არ არის გადამხდელის მიმართვის არსთან, რაც აშკარად ვლინდება შემდეგ არგუმენტებში:

სსკ-ის 63-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ა“ პუნქტის თანახმად, „თუ გადასახადის გადამხდელის გადასახადების ან/და სანქციების გადახდილი თანხა აღემატება დარიცხული გადასახადების ან/და სანქციების თანხას, საგადასახადო ორგანო: ზედმეტად გადახდილ თანხას ჩაუთვლის მომავალი საგადასახადო ვალდებულების ანგარიშში“, ამავე მუხლის მეორე ნაწილში კი პირდაპირაა აღნიშნული, რომ „გადასახადის გადამხდელის მიმართვის საფუძველზე ცალკეული გადასახადის/სანქციის მიხედვით ზედმეტად გადახდილი თანხა გადაიტანება სხვა სახის გადასახადში/სანქციაში საგადასახადო ორგანოს მიერ ან საქართველოს ფინანსთა მინისტრის განწყვეტილებით“. როგორც ციტირებული ნორმიდან ნათლად ჩანს, გადამხდელის გადამხდელს ზედმეტად გადახდილი თანხა (საკუთარი აქტივი) შესაძლებელია ჩაეთვალოს მომავალი საგადასახადო ვალდებულების ანგარიშში. დასაშვებია აგრეთვე ზედმეტად გადახდილი თანხის გადატანა სხვა სახის გადასახადში/სანქციაში. ამასთან, ერთი გადასახადის სახიდან მეორე გადასახადის ვალდებულებათა ანგარიშზე ზედმეტად გადახდილი თანხის გადატანის ფორმალური და საკმარისი პირობაა გადასახადის გადამხდელის მიმართვა საგადასახადო ორგანოსადმი და მომსახურების განვეისთვის დამტკიცებული საფასურის (200 ლარის) გადახდა, რაც მოცემულ კონკრეტულ შემთხვევაში გადასახადის გადამხდელის მიერ შესრულებულია. შესაბამისად, უარის თქმის საფუძველიც არ იყო. მაგრამ შემოსავლების სამსახური მიანიშნებს ხანდაზმულობის ვადაზე და განწყვეტილება მთლიანად ეყრდნობა ამ ერთ მოტივს, თუმცა, ამ შემთხვევაშიც, საქმე გვაქვს ნორმის

სათავისო ინტერპრეტირებასთან და ხანდაზმულობის ვადით მანიპულირებასთან.

სავსებით ბუნებრივია, სხვა ბევრ გადამხდელსაც გაუჩნდება კითხვები: **მინც რა არის ეს ხანდაზმულობის ვადა და ვრცელდება თუ არა იგი აღნიშნულ კონკრეტულ მაგალითზე? რატომ იქცა ის გადამხდელისთვის ახალ თავსატეხად თუ საქმე გვაქვს უსამართლობის გახანგრძლივებასთან?**

ცხადია, დასმული კითხვები საინტერესო და პასუხგასაცემია, ამიტომ გაგვიჩნდა სურვილი გაგიზიაროთ მოსაზრება.

ზოგადი განმარტების თანახმად, **ხანდაზმულობა არის დრო, პერიოდი, რომლის განმავლობაში პირს უფლება აქვს მოითხოვოს სხვა პირისგან რაიმე მოქმედების შესრულება ან მოქმედებისაგან თავის შეკავება.**

საგადასახადო მიზნებისთვის ხანდაზმულობის ვადა განსაზღვრულია ექვსი წლით, თუმცა, ის ეხება ალურიცხავი ვალდებულებების მოთხოვნას (გადასახადის გადამხდელისთვის გადასახადის თანხის დარიცხვას), აგრეთვე გადასახადის გადამხდელის მიერ სხვადასხვა მიზეზით თანხის დაბრუნების მოთხოვნას.

ხანდაზმულობის ვადა, რომლითაც აპელირებს შემოსავლების სამსახური, არ ვრცელდება ზედმეტად გადახდილი თანხის გაუქმებული გადასახადიდან სხვა სახის გადასახადში გადატანაზე:

ჯერ ერთი, სსკ-ის მე-4 მუხლის 1 ნაწილის 1-ლი და მე-2 პუნქტის „ნაერთი“ (**„გადასახადის გადამხდელისათვის გადასახადის თანხის დარიცხვისა და საგადასახადო ვალდებულების შესახებ საგადასახადო მოთხოვნის წარდგენის ხანდაზმულობის ვადა 6 წელი, რომელიც აითვლება გადასახადის ან/და სანქციის ზედმეტად გადახდილი თანხის დაბრუნების უფლების წარმოშობის კალენდარული წლის დასრულებიდან“**), რომელიც დაიმონმა შემოსავლების სამსახურმა, განსაზღვრავს გადასახადის გადამხდელთან მიმართებაში საგადასახადო ორგანოს უფლებას და არ ეხება გადასახადის გადამხდელის მიმართვის უფლების შეზღუდვას დროში ზედმეტად გადახ-

დილი თანხის სხვა სახის გადასახადში გადატანის თაობაზე. სსკ-ის 64-ე 1-ლი ნაწილის თანახმად, **„საგადასახადო მოთხოვნა არის საგადასახადო ორგანოს ინდივიდუალური ადმინისტრაციული-სამართლებრივი აქტი, რომლის შესრულებაც სავალდებულოა ამ კოდექსით დადგენილი წესით“**. ამასთან, ამ მუხლის მე-2 ნაწილი განსაზღვრავს იმ პირობებს (საფუძვლებს), რომლის დროსაც **„საგადასახადო ორგანო ვალდებულია პირს წარუდგინოს საგადასახადო მოთხოვნა“** (თუმცა ეს განსახილველ საკითხს არ ეხება);

მეორე, ამავე მუხლის მე-2 ნაწილი (**„საგადასახადო ორგანოსათვის გადასახადის გადამხდელის მოთხოვნის წარდგენის ხანდაზმულობის ვადა 6 წელი, რომელიც აითვლება გადასახადის ან/და სანქციის ზედმეტად გადახდილი თანხის დაბრუნების უფლების წარმოშობის კალენდარული წლის დასრულებიდან“**), განსაზღვრავს გადასახადის გადამხდელის მოთხოვნის წარდგენის ხანდაზმულობის ვადას და არა ზედმეტად გადახდილი თანხის გაუქმებული გადასახადიდან სხვა სახის გადასახადში გადატანის ხანდაზმულობას, ამასთან, აქ პირდაპირ ჩანს, რომ ხანდაზმულობით არის შეზღუდული **„გადასახადის გადამხდელის მოთხოვნა“**, რაც სსკ-ის 65-ე მუხლის თანახმად, **„არის პირის მიერ საგადასახადო ორგანოსათვის წარდგენილი მოთხოვნა გადასახადების ან/და სანქციების ზედმეტად გადახდილი თანხის დაბრუნების შესახებ, რომლის შესრულებაც სავალდებულოა საგადასახადო ორგანოსათვის ამ კოდექსით განსაზღვრულ შემთხვევებში და დადგენილი წესით“**.

ჩვენს შემთხვევაში, შემოსავლების სამსახურისადმი მიმართვა ითვალისწინებს მხოლოდ ზედმეტად გადახდილი თანხის გაუქმებული გადასახადის ანგარიშიდან მეორეში (დღგ-ში) გადატანას და არა თანხის დაბრუნებას. აქედანაც კარგად ჩანს და ნებისმიერი გონივრული ინტერპრეტაციისაც კი, არაიდენტურია **„გადასახადის გადამხდელის მოთხოვნა“** (თანხის დაბრუნება) და **„გადასახადის გადამხდელის მიმართვა“** ზედმეტად გადახდილი თანხის სხვა ანგარიშზე გადატანის თაობაზე;

მესამე, საქართველოს საგადასა-

ხადო კოდექსი (და აგრეთვე, შემოსავლების სამსახურის უფროსის 2011 წლის 22 მარტის №1205 ბრძანებით დამტკიცებული **„გადასახადის გადამხდელთა პირადი აღრიცხვის ბარათების წარმოების წესის შესახებ“** მეთოდური მითითები), რომელშიც განსაზღვრულია ხანდაზმულობის ვადები, ბოჭავს მხოლოდ **„საგადასახადო მოთხოვნას“** და **„გადასახადის გადამხდელის მოთხოვნას“**, რომლებიც, როგორც ჩანს, გადასახადის გადამხდელის მიერ **„ზედმეტად გადახდილი თანხის სხვა ანგარიშზე გადატანის შესახებ“** მიმართვის იდენტური არაა. ამდენად, გადასახადის გადამხდელს აქვს მყარი საფუძველი, გარკვეული დროის გასვლის მიუხედავად, გამოიყენოს უფლება მის მიერ ზედმეტად გადახდილი თანხა ჩაეთვალოს სხვა გადასახადის (დღგ) სამომავლო ვალდებულების შესრულებაში. **სხვა შემთხვევაში, ეს იქნება შემოსავლების სამსახურის მიერ გადასახადის გადამხდელისთვის თანხის ძალადობრივად წართმევა, რაც პირველყოვლისა, სსკ-ის მე-5 მუხლით განსაზღვრულ პრინციპებს ეწინააღმდეგება** („დაუშვებელია ამ კოდექსის დარღვევით დაწესებული ან ამ კოდექსით გაუთვალისწინებელი გადასახადის გადახდის ვალდებულების ვინმესთვის დაკისრება“);

მეოთხე, გადანაცვტილების მიღებისას, შემოსავლების სამსახურმა იხელმძღვანელა იმ ნორმით (სსკ-ის მე-4 მუხლის 1 ნაწილი), რომელიც არ ეხება გადამხდელის მიმართვის, შესაბამისად, საჩივრის შინაარსს, არ დაეყრდნო იმ ნორმას (სსკ-ის 63-ე მუხლის მე-2 ნაწილი), რომელიც იყო გამოსაყენებელი, **„უგულებელყო შინაარსის ფორმაზე აღმატებულობის“** პრინციპი. მოცემულ შემთხვევაში **„ფორმაზეა“** ძირითადი აქცენტი გადატანილი (შემოსავლების სამსახური „გამოეკიდა“ ფორმალურ მხარეებს, მათ შორის იმას, რომ მიმართვაში მითითებულია სოციალური გადასახადის პირადი აღრიცხვის ბარათზე არსებული ზედმეტად გადახდილი თანხა) და **„შინაარსი“** — ფაქტობრივად სახეზე არსებული ზედმეტად გადახდილი თანხა (სხვა ანგარიშზე გადატანის შესაძლებლობა) არაშესაბამისი არგუმენტაციით უარყო (სხვათა შორის, ეს გარემოებაც

საყურადღებოა: კეთილი ნების შემთხვევაში შემოსავლების სამსახურს შეეძლო (ვალდებულიც იყო კიდევც) გაერკვია გადასახადის ზედმეტად გადახდის ფაქტი (გარემოებები), მიმართვაში ხარვეზის აღმოჩენის შემთხვევაში გაეცა მითითება მის აღმოსაფხვრელად, თუ კი ასეთს ჰქონდა ადგილი).

მეხუთე, ნებისმიერ შემთხვევისთვის შემოსავლების სამსახურის გადანყვეტილება უნდა ეფუძნებოდეს დასაბუთებულ, სამართლიან, ობიექტურ, მხარეთა თანასწორობისა და მიუკერძოებლობის პრინციპებს, რაც მოცემულ კონკრეტულ შემთხვევაში გადასახადის გადამხდელთან მიმართებაში დაცული არ არის - იქმნება შთაბეჭდილება, რომ შემოსავლების სამსახური არ ახორციელებს ქვეყნის ახალი ხელისუფლების მიერ გადამხდელთა მიმართ გაცხადებული პარტნიორული დამოკიდებულების კურსს და ადგილი აქვს ისევ, ხისტი, უკომპრომისო, გადამხდელთა წინააღმდეგ მიმართულ მოქმედებებს მაშინაც კი, როცა ბიუჯეტს ზარალი არ ადგება და ასეთი მოქმედების სამართლებრივი საფუძველიც არ არსებობს (ზარალი მიიღო გადამხდელმა - წლების განმავლობაში ვერ იყენებდა თავის აქტივს, ხოლო თანხის ანგარიშიდან ანგარიშზე გადატანა არ წარმოადგენს ზარალს, მით უმეტეს, აღნიშნულ მომსახურებაზეც გადახდილია დადგენილი საფასურიც). ასეთი დამოკიდებულებით, გადასახადის გადამხდელს ეკარგება სამართლიანობის აღდგენის რწმენა (რაც არანაკლებ მნიშვნელოვანია), გარდა ამისა, აღნიშნული ფაქტობრივი გარემოებები (სადაო საკითხები) აშკარად მიანიშნებს იმაზე, რომ ახლაც ირღვევა სსკ-ის 298-ე მუხლით 1-ლი ნაწილით განსაზღვრული დებულება, რომლის თანახმადაც „დავის განმხილველი ორგანო საჩივრის განხილვისას ხელმძღვანელობს სამართლიანობის, ობიექტურობის, მხარეთა თანასწორობისა და მიუკერძოებლობის პრინციპებით“, ყველანაირი ხერხებით

იბლოკება გადამხდელის კანონიერი უფლებები.

შემოსავლების სამსახურის ასეთი გადანყვეტილება, არც ერთ ეპიზოდში არ არის დასაბუთებული, ობიექტური, მხარეთა თანასწორობისა და მიუკერძოებლობის პრინციპებით მიღებული (რაც სამართლიანობის აღდგენის პროცესის გახანგრძლივების ცდის ელემენტებს უდაოდ შეიცავს);

მეექვსე, ამასთან, მნიშვნელოვანია ის გარემოებაც, რომ გასაჩივრებულ გადანყვეტილებაში შემოსავლების სამსახური ცალსახად აღიარებს გადამხდელისთვის კანონით მონიჭებულ უფლებას ზედმეტად გადახდილი თანხის გადასახადის ერთი სახიდან მეორეში გადატანის შესაძლებლობაზე, რითაც ხაზი გვიდება გავუსვით იმას, რომ მოცემულ შემთხვევაში, ძირითად სადავო გარემოებას წარმოადგენს არა ამ უფლების არსებობა, არამედ არსებული უფლების რეალიზაციის შესაძლებლობა. შემოსავლების სამსახურის მიერ ხანდაზმულობაზე მითითება გულისხმობს არსებული უფლების რეალიზაციაზე, მის განხორციელებაზე უარის თქმას. გასაჩივრებული გადანყვეტილების მიხედვით, რომ არა ხანდაზმულობის ვადის გასვლა, შემოსავლების სამსახური დააკმაყოფილებდა გადამხდელის მიმართვას მითითებული ზედმეტად გადახდილი თანხის სამომავლო ვალდებულებათა შესარულებლად გადასახადის ერთი სახიდან მეორეში გადატანაზე. აღნიშნული გადანყვეტილებით შემოსავლების სამსახურმა, საკანონმდებლო საფუძვლების გარეშე, ხანდაზმულობა გაავრცელა გადასახადის გადამხდელის მიერ ზედმეტად გადახდილი თანხების სამომავლო ვალდებულებათა შესასრულებლად გამოყენებაზეც, რაც ზემოთწარმოდგენილ არგუმენტებიდან ნათლად ჩანს, სრულიად უსაფუძვლოა. ამასთან, საგულისხმოა საგადასახადო კოდექსის მე-8 მუხლის 23-ე პუნქტი, რომლის მიხედვითაც „საგადასახადო დავალიანება ესაა სხვაობა გა-

დასახადის გადამხდელის მიერ დადგენილ ვადაში გადაუხდელი გადასახადების ან/და სანქციების თანხასა და ზედმეტად გადახდილი გადასახადების ან/და სანქციების თანხას შორის“. ამ საკანონმდებლო დეფინიციის თანახმად, გადასახადის გადამხდელის მიერ ზედმეტად გადახდილი თანხები ყოველთვის ექვემდებარება მხედველობაში მიღებას კონკრეტული საგადასახადო დავალიანების გადახდევინებისას, რითაც გარანტირებულია გადასახადის გადამხდელსა და საგადასახადო ორგანოს შორის პარიტეტული, დენადი დინამიკური ურთიერთობის წარმართვა. მსგავსი პოზიციით გაჯერებულია საგადასახადო კოდექსის სხვა დებულებებიც და მათ საფუძველზე გამოცემული კანონქვემდებარე ნორმატიული აქტები.

ამგვარად, ანალიზის შედეგი გვაფიქრებინებს, რომ ზედმეტად გადახდილი თანხების ანგარიშიდან ანგარიშზე გადატანის შესახებ გადასახადის გადამხდელის უფლება არ ექვემდებარება ხანდაზმულობას და შემოსავლების სამსახურის მიერ მიღებული გადანყვეტილების სახით, სახეზე გვაქვს საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 60¹ მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული ბათილი ადმინისტრაციული აქტი.

ცხადია, ჩვენ გამოვხატავთ მოსაზრებას და ეს არ შეიძლება ჩაითვალოს რაიმე სახელმძღვანელო დოკუმენტად, თუმცა, მასში წარმოდგენილი ფაქტობრივი გარემოებები, მიუხედავად პირდაპირი, მწვავე შეფასებებისა, საყურადღებოა და მიმართულია გადამხდელის მიმართ პარტნიორული დამოკიდებულების დამკვიდრების კურსი უზრუნველყოფის აუცილებლობისკენ.

გადამხდელზე დგას ბიუჯეტი, მაშასადამე, ქვეყნის ეკონომიკური განვითარება და სოციალური გამოწვევები. ამ განწყობით უნდა იმოქმედოს, მაღალმა თუ დაბალმა ჩინოსანმა, ვისაც ხელწიფება სამართლიანობის აღდგენაზე პასუხისმგებლობა.